

Hvordan den Islamiske Verdensanskuelse skal Erkendes

Bismillahir Rabmanir Raheem

Islam blev åbenbaret som en barmhjertighed til hele menneskeheden, og dens Budskab var reelt henvendt til hele menneskeheden, dvs. muslimer og ikke-muslimer. Når vi diskuterer erkendelsen af den islamiske 'Aqidah, så skal den ses i lyset af dette faktum.

Brugen af en Ayah fra Qur'anen, kan have en påvirkning på muslimer, men har ingen argumentationsværdi hos ikke-muslimer. Før man behandler emnet, er det nødvendigt at nævne **Definitionen** af ordet 'Aqidah.

- Ordet 'Aqidah - er hvad hjertet er bundet om eller forbundet til, efter at forstanden ('Aql) er blevet overbevist. Og denne 'Aqidah skal være absolut og baseret på beviser.
- Betydningen af ordet Iman er den absolutte overbevisning, som stemmer overens med realiteten og er baseret på beviser.

Ud fra disse to definitioner står det klart at forstanden er et vigtigt redskab, for at nå frem til en erkendelse af Islams 'Aqidah. Faktisk er dette den eneste måde, som anerkendes af Islam, til at finde frem til, eller opnå en erkendelse af den islamiske 'Aqidah. Før vi diskuterer det yderligere så lad os tage et kig på de måder hvorpå folk generelt når frem til erkendelsen eller 'Aqidah.

Efterligning (Taqlid)

Efterligning i erkendelsen, er en almen praksis blandt folk. Især børn vil adoptere deres forældres erkendelse (Iman), uden at stille spørgsmål ved erkendelsens doktriner. Dette er en ugyldig metode, fordi erkendelsen adopteres uanset om den er korrekt eller ej. Vi ser mange folk tilbede køer, sten eller mennesker, simpelthen fordi deres forældre gjorde det! Dette er uacceptabelt.

Følelser (Shu'oor)

At nå frem til erkendelse via følelserne alene, er forkert. Faktisk begyndte menneskeheden at tilbede idoler, fordi de blev vildledt af deres følelser. Følelserne skal til alle tider ledes af forstanden, fordi det vil resultere i kaos, hvis følelserne får frit spil.

Reaktion

En reaktionær erkendelse er også forkert. Vi ser for eksempel, at de afrikanske amerikanere enten adopterer egyptologi, tilbedelse af forfædrene, jødedommen eller Islam, som en reaktion på den "hvide mand", slaveri, afvisning af kristendommen, som portrætteres som en religion, hvor frelseren har lyst hår og blå øjne!

Når de besidder doktriner, går de for vidt og siger, at Gud er sort, og den hvide mand er en djævel hvilket er absurd!

Den korrekte måde at nå frem til erkendelse, er via forstanden og følelserne (Fitrah). Qur'anen omtalte dette i mange Ayaat. Eksempelvis siger Allah ﷻ:

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ﴾

"Og blandt Hans tegn, er Skabelsen af Himlene og Jorden, og forskellen på jeres sprog og (hud)farve. Sandelig, heri er der tegn for dem, som har viden." [MOQ. al-Rum 30:22]

﴿أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ﴾

"Vil de da ikke overveje kamelerne, hvorledes de er skabt?" [MOQ. al-Ghashiyah 88:17]

﴿وَأِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ﴾

"Og Himlen, hvorledes den er hævet (over dem)?" [MOQ. al-Ghashiyah 88:18]

﴿وَأِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ﴾

"Og bjergene, hvorledes de er rodfæstet?" [MOQ. al-Ghashiyah 88:19]

﴿وَأِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ﴾

"Og jorden, hvorledes den er udstrakt?" [MOQ. al-Ghashiyah 88:20]

Og man kan citere mange Ayaat, som kalder mennesket til at tænke, overveje, betragte, og spekulere over skabelsen for dermed at nå frem til korrekt erkendelse. Efter forstanden bliver overbevist til den grad, at der ikke er nogen tvivl og det er i overensstemmelse med Fitrah (dvs. følelserne) så binder og tilknytter hjertet sig automatisk til denne absolut urokkelige erkendelse eller 'Aqidah.

Når man siger forstanden er det værktøj, der anvendes til at nå frem til erkendelsen, betyder det ikke at den proces man bruger, er nød til at være ligeså grundig som en videnskabsmand, der analyserer atomets eller cellens opsætning, for at nå frem til denne 'Aqidah. Derimod betyder det, at man ud fra simple argumenter ifølge den rationelle tænkning, utvivlsomt kan nå frem til konklusionen. Lad os tage et kig på nogle tilfælde i historien, hvor dette blev iværksat.

Profeten Ibrahim ؑ havde en debat med en regent angående Skaberen af Himlene og Jorden. Ibrahim ؑ sagde, at hans Herre giver liv, og forårsager døden. Regenten bad så sine ministre om at bringe to mænd til ham. Så gav han ordre til, at den ene skulle dræbes, og han lod den anden leve, og erklærede derefter, 'Jeg giver også liv, og forårsager også døden'. Vores fader Ibrahim gav ham følgende udfordring: 'Min Herre får solen til at stå op i Øst. Kan du få den til at stå op i Vest?' Regenten var selvfølgelig tavs og forlegen. (Dette nævnes i Qur'anen, Surat al-Baqarah, ayah nr. 259)

Islams anden Khalifah, 'Umar bin Al-Khattab ؓ, blev set græde og le. Han blev spurgt hvorfor, hvortil han svarede: 'Vi plejede at lave vores guder ud af dadler, og når vi blev sultne, plejede vi at spise dem; så det er derfor jeg ler.'

En fremtrædende retslærd i Islams historie, Imam Abu Hanifah, havde en debat med en ateist vedrørende Skaberen. På debattens dag sendte Abu Hanifah sine elever til stedet, hvor debatten skulle foregå, hvor de skulle vente med ateisten på hans ankomst. Abu Hanifah ankom med vilje for sent, og blev spurgt af den nu irriterede ateist om hans sene ankomst. Abu Hanifah fortalte, at han på sin vej til debatten, kom til en flod, hvor der ingen både eller folk var. Han ventede lidt, for så pludselig at se et træ falde og øjeblikkeligt lave sig selv om til en båd. Båden kom derefter ind til bredden, og inviterede ham til at stige på. Det gjorde han, og båden sejlede ham til den anden side af floden.

Den nu meget irriterede ateist svarede, at dette var særdeles usandsynligt. Abu Hanifah sagde, at hvis dette var usandsynligt, hvordan kunne man så sige, at solen, månen og universet var blevet skabt på samme måde. Debatten var dermed bragt til ende.

Altså skal værktøjet man anvender, for at nå frem til erkendelsen, eller denne 'aqidah, være forstanden og de beviser som anvendes, for at bekræfte denne erkendelse, skal være absolut ubestridelige. Og denne metode kaldes den rationelle metode. Dette er den eneste metode, man bør anvende for at nå frem til erkendelsen.

Den Rationelle Metode

Nogle folk mener, at den rationelle metode er meget rigid og filosofisk, og andre mener, at det er blasfemi (kufr) overhovedet at foreslå brugen af denne metode, for at nå frem til erkendelse. Som det blev nævnt før, så kalder Qur'anen os til at overveje jorden, kamelen, havet, stjernerne, fostrets udvikling i livmoderen, og mange andre situationer, for dermed at nå frem til en bestemt konklusion.

Når vi for eksempel studerer regnen, så opdager vi, at regnen følger en bestemt regel eller naturlov, vi kan kalde fordampning eller kondensation. Dette er en velmekaniseret proces, hvor ethvert skridt er systematisk, og det kan ikke ændres. Når regnen eksisterer som væske (vand), så er dens kemiske opsætning H_2O , eller to hydrogen atomer og et oxygen atom. Under selve fordampningsprocessen hvor regnvandets form ændres til damp eller gas, forbliver dens kemiske opsætning den samme. Oxygen og hydrogen eksisterer i atmosfæren i overflod, men dette påvirker slet ikke fordampningsprocessen.

Der findes videnskabsmænd som hævder, at ting i universet forekommer tilfældigt og irregulært, uden noget system. Hvis dette var tilfældet, så ville der mindst være et eller flere tidspunkter, hvor et af hydrogen- eller oxygen-atomerne vil kollideres med vandets dampform for dermed at ændre fordampningsprocessen. Så vidt vi ved forekommer fordampnings- og kondensationsprocessen igen og igen, ifølge den samme proces, uden indblanding. Det er ganske irrationelt, at kalde denne proces en tilfældig irregulær proces. Dette er fordi det er velkendt, at to hydrogen atomer og et oxygen atom, i sig selv, ikke laver vand. Der skal være et specifikt system, eller en proces, der får disse elementer til kombinere sig til vand. Vi er derfor uundgåeligt nød til at konkludere, at denne og mange andre processer og systemer, som er til i universet, er kontrolleret af en magt og styrke, med evne og kunnen til at styre og kontrollere alle sammen på én gang.

Når vi kigger på mennesket, så opdager vi at mennesket sover og dør, men disse universelle systemer styres permanent, så man kan ikke sige et menneske har kontrol over universets systemer. Man kan heller ikke sige det om et dyr; det kan faktisk ikke siges om noget som helst i universet. Vi når derfor frem til konklusionen, at denne store magt, styrke eller kraft, som styrer universet på en systematisk måde, er Herren, Mesteren, Skaberen, Igangsættereren, Organisatoren af universet, Allah den Ophøjede, den Glorificerede.

Vi anvendte simpelthen den rationelle metode, for at nå frem til den Endelige Konklusion. Vi brugte vores sanser over et objekt (regnvandet), overførte den til hjernen, og forbandt derefter dette objekt til tidligere information, vi havde om regnvandet (fordampning, kondensation, kemisk opsætning osv.), og forbandt til sidst denne information til andre relaterede informationer (systemer kan ikke skabes, eller kontrolleres af noget indenfor skabelsen), for så at nå frem til vores Endelige Konklusion. Så vi ser, at dette ikke er en filosofisk proces fordi filosofi inkorporerer hypotetisk gætværk, illusionær tænkning og logik. For logik er en forkert tænkningstype, når det handler om at nå frem til den Endelige Konklusion.

Logik (Mantiq)

Hvad der menes med logik her, er den gamle græske tænkningstype, som havde sin påvirkning på så mange muslimer, f.eks. gruppen al-Mu'tazilah. Det er en ugyldig tænkningstype, når det handler om den Endelige Konklusion, fordi den resulterer normalt i bedragende eller vildledende, og modsigende konklusioner. Den logiske proces går jo ud på, at fremsætte en indledende præmis, og så opbygge trin eller punkter, hen imod opnåelsen af en konklusion. Faren ved denne tænkningstype er, at hvis præmissen er ukorrekt, eller hvis et af trinene undervejs er ukorrekt, kan konklusionen være korrekt, og der er tidspunkter, hvor præmissen eller trinene er korrekte, og resultatet er ukorrekt. Derfor kan konklusionen være bedragende eller vildledende. Et eksempel på en logisk proces er udtalelsen, at en tavle er lavet af træ; træ brænder; derfor brænder alle tavler. Logik er også kontrolleret af formularer og teknikker og tager ikke informationen ligeså meget i betragtning, som teknikkerne og sekvenserne, uanset om end den information er korrekt. Men vi oplever tilfælde, hvor logikken kan føre til modsigende resultater. Overvej følgende eksempler:

Logikken kan føre til to modsigende resultater. Angående den Endelige Konklusion, så brugte de kristne for eksempel logik til at nå frem til en meget fejlagtig og farlig konklusion. De hævdede, at Guds billede var en mand. Efter et stykke tid ansatte de en kunstner til at male Guds billede, og hans fremstilling var en lyshåret, blåøjet hvid mand! Vi søger tilflugt hos Allah, fra nogensinde at begå denne type fejl (Au'dhubillah)!

Et andet kendetegn ved logikken, er, at der ikke er nogen grænser for de typer af konklusioner, man kan nå frem til. Som det tidligere eksempel har vist, så har dem der anvendte logik, personificeret (repræsenteret i menneskelige karaktertræk) Allah ﷻ. Selv muslimerne som har anvendt logik, er faldet i denne fejls afgrund. Selv i dag oplever vi muslimer debattere formen eller arten, teksten eller kvaliteten af Allahs ﷻ "Hænder", Hans "Ansigt", at Han "Sidder", "Stiger" osv.... Disse muslimer anerkender ikke, at tænkning i den slags opfattelser afhænger af evnen til at sanse emnet. Da vi kun kan sanse, hvad der findes indenfor universets grænser, og Allah ﷻ har fortalt os, at Han ﷻ kun har givet os en lille mængde viden, er menneskets forstand begrænset til hvilken grad, og på hvilket niveau, det kan overveje ting.

Dette betyder ikke, at eftersom Allah ﷻ er udenfor dette univers, at vi ikke kan tænke over Allah ﷻ. Som vi har påvist tidligere, er vi i stand til at nå frem til den Endelige Konklusion, baseret på resultaterne af Allahs ﷻ aspekt, som Skaber, Organisator, Oprinder, og Kontrollant af Universet. Så vi indleder ikke en diskussion om Skaberens Essens. Enhver diskussion om Skaberens Essens er nytteløs.

Altså er det kun den rationelle metode, der kan føre til den Endelige Konklusion, som efterlader mennesket med en absolut overbevisning, hvilket er i overensstemmelse med menneskets natur (Fitrah), og dette fylder derfor hjertet med tryghed og ro.